Коли перші сонячні промінці торкнулися води, з моря піднявся Прибій. "Гей, я іду!" — вигукнув він збуджено і, показавши з води світлу голівку, вклонився усьому світові навколо себе.

— Добрий день!

— Добрий день і спасибі тобі! — сказали хором щойно народжені рибки й вибралися йому на спину.— Ну що, важкі ми?

— Ой, дуже! — всміхнувся їм Прибій, бо були легесенькі, наче піна.— Адже вас так багато! — Прибій глянув правобіч, лівобіч. Як добре, як гарно навкруги! Який він усе-таки був дурненький, що так довго жив у темряві, на дні моря. Адже тут і гарніше, і свіжіше, і набагато легше дихається. Коли б воля — знявся б у небо, полетів би за птахами до хмар!

Прибій розпромінився од радості й усміхнувся виступові корала, бо подумав, що то квітка, потім підморгнув братам і шанобливо привітав Сонце:

— Добрий день, Золота рибо!

Але Сонце не відповіло на його привітання. Воно лише всміхнулося і помандрувало собі далі, а Прибій подумав: "Невже й риби всміхаються?"

По якімсь часі він замилувався блиском піску й привітався з ним:

— Добрий день! — зашурхотів пісок у відповідь тисячами маленьких уст, а Прибій, зчудувавшись, знявся вгору й прислухався: чи то в піску співали устриці, чи вітер приніс із собою голоси птахів?

Зненацька йому здалося, що все навколо, вітаючи його, галасує, співає, пританцьовує.

Тільки Скеля мовчала.

"Може, не чула мого привітання?" — подумав Прибій і знову, низько поклонившись, сказав Скелі: "Добрий день",— але вона і далі мовчала. Височенна, біла, гладенька-гладенька, вона лише зневажливо ворухнула бровами і задивилася у далечінь. "Таки не чує мене!" — вирішив Прибій і вже вкотре звернувся до Скелі зі словами привітання.

Та вона навіть не глянула в його бік. Самотня на березі моря, вона була схожа на зірку, що заблукала серед білих пісків і тепер, зневірившись, гордовито підвела голову й тужливим поглядом міряла безкрай моря перед собою.

— Хіба ти не вмієш говорити? — округлив Прибій здивовані очі й довго, не зморгнувши, дивився на гордійку.— Але нічого, ти й безголоса гарна! На своєму віку гарнішої не бачив! — додав він примирливо і відразу перестрашено втягнув голову в плечі — а може, всі знають, що він досі не міг нікого бачити, адже народився всього кілька хвилин тому...

Засоромившись, Прибій зішулився, а Скеля подумала: "Симпатичний цей малючок, проте надто вже пустотливий. Не личить мені приятелювати з такими пустомелями".

Все ж Скеля усміхнулася Прибоєві, а той від ніжності аж затремтів.

Відтоді образ Скелі не полишав Прибій ні вві сні, ні наяву. У відблиску сонця на мокрому піску Прибій бачив її — гарнішу від розсипу коралів і білішу від хмар. Як же її можна забути?! Як щохвилинно не думати про неї?!

— Гайда з нами! — кликали його брати в морську далечінь.

— Чого ти вічно при березі, кого виглядаєш? — питали його хмари й, опустившись низенько-низенько, над саму воду, простягували йому руки, потім здіймалися угору, знову опускалися, але він від Скелі — ні на крок.

Подеколи йому здавалося, що він і сам уже скам'янів, чекаючи, що Скеля ще раз до нього всміхнеться або ж подасть йому руку, але все надаремно. її лице завжди було білесеньке й гладеньке, мов і не палило його щодень сонце, не шмагали вітри.

Однієї ночі, після довгих вагань, коли піщинки на березі спокійно заснули, а місячне сяйво ніжно посріблило гребінь хвилі, він тремтливим голосом попросив Скелю:

— Поцілуй мене!

— Я — тебе?! — зневажливо всміхнулася та.— Хіба не розумієш, що ти — лише вода. Вихлюпнешся на берег — станеш калюжею... А Скеля може поцілувати тільки сильнішого! — Від гомеричного сміху вона вся затряслася, а Прибій, вжахнувшись, позадкував і пірнув на саме дно.

Даремно втішали його піщинки, даремно рибки лоскотали йому спину. Прибій знерухомів і змовчазнів. "Залишуся тут у темряві, на дні моря аж до смерті! — дав він собі слово.— Бачити її більше не хочу..."

Але як тільки перший промінець сонця упав на Скелю, Прибій затремтів, стрімголов випірнув і помчав до берега. Там згорнувся клубком біля ніг Скелі й прошепотів:

— Будь моєю нареченою! — Він рвучко піднісся й обняв її.

Ніжним був доторк його рук, уст, і Скеля уже хотіла сказати "так", проте в ній знову обізвалися гордощі:

— Що ти ото кажеш, Прибою! — Вона зневажливо пирхнула.

— Буду нареченою лише того, котрий зуміє впокорити мене. Запам'ятай це і йди собі з богом!

Почувши такі жорстокі слова, Прибій зіщулився й потемнів от туги, а Скеля розреготалася. Той регіт боляче шпигонув Прибій у груди.

— І таки рано чи пізно впокорю тебе! — вигукнув він запально і, зібравши всі сили, налетів на Скелю: раз, удруге, втретє, в сто третій раз...

Сталося це в ті сиводавні часи, коли море тільки народжувалося, але Прибій і Скеля ще й досі ніяк не помиряться.

Подеколи Скеля відкидає Прибій далеко в море і він, знесилений від ударів, принижено мовчить цілими днями.

А інколи Прибій так люто вдаряє у Скелю, що вона, тремтячи від жаху, розхитується і не знає, чи вода хоче її втопити, чи просто пестить...